

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 203/2022-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], v mene ktorej koná likvidátor [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou ŠČURY, s. r. o., M. R. Štefánika 2618, Čadca, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ján Sčury, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 3 Cob 3/2019-374 z 30. apríla 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Obdo 15/2021-482 z 19. augusta 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 18 Cob 3/2019-374 z 30. apríla 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Obdo 15/2021-482 z 19. augusta 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie dovolacieho súdu“). Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť, vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a napadnutých uznesení vyplýva nasledujúci stav veci: Sťažovateľka mala procesné postavenie žalobcu v konaní o určenie neplatnosti dražby v konaní pred Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 18 Cb 296/2016. Okresný súd

uznesením vydaným 16. januára 2018 v spojení s opravným uznesením z 21. septembra 2018 konanie zastavil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania. Z odôvodnenia označených uznesení okresného súdu vyplýva, že dôvodom zastavenia konania bola prekážka litispendencie, pretože hoci boli podané totožné návrhy totožných strán konania (jeden na miestne nepríslušnom súde, pozn.) v ten istý deň, v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 8 C 3/2016 už bolo vydané rozhodnutie vo veci samej.

3. Proti uzneseniu o zastavení konania podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací súd napadnutým uznesením č. k. 3 Cob 3/2019-374 z 30. apríla 2019, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o zastavení konania ako vecne správne.

4. Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podala sťažovateľka dovolanie 15. októbra 2020, o ktorom rozhodol dovolací súd napadnutým uznesením tak, že ho ako oneskorene podané odmietol. Z odôvodnenia vyplýva, že sťažovateľka konajúca likvidátorom [REDACTED] [REDACTED] udelila plnú moc na zastupovanie v predmetnom konaní [REDACTED] (ďalej len „splnomocnenec“). Keďže predmetné splnomocnenie trvalo aj počas odvolacieho konania, odvolací súd svoje napadnuté rozhodnutie doručil splnomocnencovi sťažovateľky 19. júna 2019. Vychádzajúc z uvedeného, dovolací súd určil posledný deň lehoty na podanie dovolania v danej veci na 19. august 2019. Odmietol argumentáciu sťažovateľky o zachovaní lehoty, podľa ktorej v dôsledku zániku funkcie pôvodného likvidátora odvolaním z funkcie (zverejnené v Obchodnom registri Slovenskej republiky 25. septembra 2018, pozn.) došlo k zániku udeleného splnomocnenia splnomocnencovi, z čoho sťažovateľka vyvodzovala neúčinnosť doručenia uznesenia odvolacieho súdu splnomocnencovi. Konštatoval, že včasnosť podania dovolania sťažovateľka mylne odvádzala od doručenia všetkých požadovaných písomností (vrátanie uznesenia odvolacieho súdu, pozn.) 15. augusta 2020 okresným súdom novovymenovanému likvidátorovi.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v sťažnosti namieta a opakuje svoju argumentáciu týkajúcu sa jej výhrad k posúdeniu jej námietok uvedených v odvolaní, ktoré malo zakladať arbitrárnosť uznesenia odvolacieho súdu. Vo vzťahu k uzneseniu dovolacieho súdu namieta, že najvyšší súd nesprávne a arbitrárne posúdil včasnosť podania dovolania, v dôsledku čoho nepreskúmal ňou tvrdené vady napadnutého uznesenia odvolacieho súdu. Vychádzajúc zo svojej argumentácie, namieta, že odvolací súd napadnutým uznesením arbitrárne potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a dovolací súd nesprávne vyhodnotil včasnosť ňou podaného dovolania, v dôsledku čoho malo dôjsť k porušeniu jej označených práv napadnutým uznesením odvolacieho a dovolacieho súdu.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K porušeniu označených práv napadnutým uznesením odvolacieho súdu:

6. Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu bola sťažovateľka oprávnená podať dovolanie, čo aj využila. Dovolanie predstavovalo účinný prostriedok, prostredníctvom ktorého najvyšší súd poskytoval ochranu základným právam i právam zaručeným medzinárodnými zmluvami, ktorých porušenie sťažovateľka namieta v ústavnej sťažnosti. Je tak naplnená ústavná podmienka na aktiváciu princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), ktorý ústavnému súdu odníma právomoc konať a rozhodovať o ochrane označených základných práv i práva podľa dohovoru rozsudkom odvolacieho súdu. Uvedené sa týka posúdenia jej námietok údajne zakladajúcich dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

7. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K porušeniu označených práv napadnutým uznesením dovolacieho súdu:

8. Sťažnostná argumentácia, ako už bolo konštatované, bola v podstatných námietkach identická s dovolacou argumentáciou, na ktorú dovolací súd poskytol relevantné odpovede. Ústavný súd, vychádzajúc z rozhodných skutočností podstatných pre posúdenie splnenia procesných podmienok dovolacieho konania, považuje argumentáciu najvyššieho súdu za náležitú, rešpektujúcu platnú právnu úpravu zastúpenia v civilnom procese vo väzbe na obsah plnomocenstva, ktoré bolo udelené pôvodným likvidátorom spoločnosti sťažovateľky.

9. Ústavný súd si v súčinnosti so súdom prvej inštancie obstaral kópiu plnomocenstva udeleného pôvodným likvidátorom sťažovateľky splnomocnencovi. Z formulácie udeleného plnomocenstva vyplýva, že sťažovateľka „zastúpená likvidátorom... splnomocňuje... aby zastupoval spoločnosť“. Vychádzajúc z obsahu plnomocenstva, ani podľa právneho názoru ústavného súdu nemožno považovať v okolnostiach veci za správny sťažovateľkou prezentovaný názor, že zánikom funkcie pôvodného likvidátora odvolaním z funkcie, ktorý splnomocnil splnomocnenca na zastupovanie sťažovateľky v napadnutom konaní, zároveň došlo k zániku plnomocenstva, a teda oprávnenia splnomocnenca na zastupovanie sťažovateľky v napadnutom konaní. Ako správne uviedol dovolací súd, likvidátor koná za spoločnosť v dôsledku prechodu oprávnení štatutára spoločnosti, teda vykonáva svoje oprávnenia v mene a na účet spoločnosti. Za danej situácie jedine zánikom spoločnosti sťažovateľky, za ktorú splnomocnenec koná, by bolo možné prisvedčiť argumentácii sťažovateľky, že došlo k zániku oprávnenia splnomocnenca konať za spoločnosť, a teda že došlo k neúčinnému doručeniu uznesenia odvolacieho súdu splnomocnencovi. Takisto by bolo možné dospieť k rovnakému záveru, ak by plnomocenstvo bolo udelené likvidátorom tak, že likvidátor by udelil plnomocenstvo splnomocnencovi na zastupovanie likvidátora spoločnosti,

a nie spoločnosti samej. Keďže v okolnostiach veci nedošlo ani k odvolaniu plnomocenstva, ani k jeho vypovedaniu, je ústavne konformný záver, že došlo k účinnému doručeniu uznesenia odvolacieho súdu splnomocnencovi, preto začiatok lehoty na podanie dovolania bol dovolacím súdom určený riadne zákonným spôsobom, teda ústavne konformne.

10. Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia konštatuje, že právne závery dovolacieho súdu sú v napadnutom rozhodnutí zdôvodnené riadne, zrozumiteľným spôsobom a presvedčivo. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí dostatočne vymedzil dôvody, prečo neakceptoval námietky sťažovateľky, riadne sa s nimi vysporiadal, teda jeho rozhodnutie nie je možné považovať za arbitrárne ani svojvoľné.

11. Ústavný súd v súhrne konštatuje, že najvyšší súd primeraným spôsobom aplikoval na vec vzťahujúce sa právne normy týkajúce sa procesných podmienok dovolacieho konania, náležite odôvodnil svoje napadnuté uznesenie a neexistuje relevantná súvislosť medzi základným právom sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru na jednej strane a napadnutým uznesením najvyššieho súdu na strane druhej. Preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

12. Ústavný súd nad rámec uvedených dôvodov ako *obiter dictum* uvádza, že zastavenie napadnutého konania spôsobila sama sťažovateľka podaním duplicitného návrhu v rovnaký deň. Navyše, jej kľúčová argumentácia, že „vydanie *meritórneho, avšak neprávoplatného rozhodnutia v inom totožnom konaní nie je dôvodom na zastavenie konania, a to ani z dôvodu res iudicata, a už vôbec nie z dôvodu litispendencie*“, je správna len v časti, že nespôsobuje prekážku už rozsúdenej veci, avšak je nesprávna v časti, v ktorej tvrdí, že nepredstavuje prekážku litispendencie. Podľa názoru ústavného súdu ide o ukázkový príklad litispendencie.

13. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu